

„ И вѣрѣваемъ, ко́лко вы ѿскорбѣхъ
„ И сердца ви со жалость исполнихъ,
„ Тóлко выше мзда ꙗще да имате
„ Вхъ возда́нїи, и мѣть прїимите. “
Товѣ вѣнчко пощѣ ѣ испїсалаъ,
На мѣтва къ Бѣгу ѣ припа́далъ.
И до конца́ тѣлаъ се мо́леше,
И часъ смѣртный со радость че́каше.
Во ѣдинъ дѣнь Па́па Інноке́нтїи.
Кой-то вѣше Архіе́пископъ Римскїи,
Лїтѣргїю стѣю славѣше,
Ца́рь Сѳорїи и то́и предстао́ше,
И прѣчи́и пѣрвыхъ совѣтнїковъ,
Вси оу́ цркви стѣхъ ѿплавъ.
Пощѣ славѣ Бѣгу соверши́ха,
Съ жѣртвенника чѣдныи гла́съ слы́шаха,
Кой дѣмаше: „ Ѣла́те пра́веднїи,
„ Оу́тврѣжде́ни и ѿвремене́нїи,
„ И дѣз да вы въ цртво оупоко́мъ
„ За страда́нїѣ возме́здїе стѣримъ. “
Товѣ чѣха вѣнчки предстао́щїи,
Ца́рь и Па́па, и шо вѣха въ цркви.
И ѿ стра́ха на зема́ѣ падна́ха,
И, Гдн помилѣи дѣма́ха.
И по товѣ пакъ гла́съ рече́ дръгїи:
„ Въ пѣтокъ оу́тро ꙗще члѣвкъ Бжїи
„ ѿ вогнѣ тѣла да ѿзлѣ́зне.
„ Тра́жите го да къ Бѣгу припа́дне,